

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce **A. Y.**, nar. . . , st. příslušnost Uzbekistán, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2015, č. j. CPR-9725-2/ČJ-2015-930310-V240,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2015, č. j. CPR-9725-2/ČJ-2015-930310-V240, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka na náhradu nákladů řízení částku 8.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 19. 5. 2015, č. j. CPR-9725-2/ČJ-2015-930310-V240, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 27. 2. 2015, č. j. KRPS-272530-55/ČJ-2014-010023, (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci jeho správního vyhoštění z území členských států EU a současně bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Žalobce

namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože je v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1, § 3, § 32 a § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i v rozporu s ustanoveními § 119 odst. 2, § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce předně namítal, že žalovaná, jakož i prvoinstanční orgán, vydali rozhodnutí o jeho správním vyhoštění bez ohledu na obsah Závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dle ustanovení § 149 správního řádu), podle něhož vycestování cizince není možné z důvodu nestabilní politické situace v zemi. Žalobce označil odůvodnění napadeného rozhodnutí jako vnitřně rozporné, neboť správní orgány sice připouštějí, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, při tom setrvávají na uložení správního vyhoštění, ač zákon o pobytu cizinců v obdobném případě předpokládá vydání nového rozhodnutí za situace, kdy důvody znemožňující vycestování odpadnou (tj. v budoucnu). Podle žalobce se žalovaná ve výrokové části napadeného rozhodnutí nevypořádala se správným stanovením lhůty k vycestování, pokud z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé kdy (případně zda vůbec) tato lhůta začne plynout. V této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2014, č. j. 2A 43/2014-29. Závěrem žalobce namítal rovněž zjevnou nezákonnost řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, kdy žalovaná na námitky žalobce reagovala neadekvátně. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které shledala naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odkázala na ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu a vyjádřila přesvědčení, že rozhodla v souladu se zákonem. Dodala, že promítla závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR do výroku napadeného rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu, protože Závazné stanovisko je podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, a pokud jeho vycestování není možné (dle závazného stanoviska), pak v rozhodnutí skutečnost o nemožnosti vycestování cizince (§ 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců) uvede a dokud nepomine překážka vycestování, nelze cizinci rozhodnutím o správním vyhoštění uložit povinnost vycestovat z území ČR, z čehož nelze dovodit, že by cizinci nebylo možné uložit správní vyhoštění (jak žalobce nesprávně namítal). S ohledem na uvedené navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce směřující proti prvoinstančnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 [zřejmou písařskou chybou uveden § 19] odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, protože na území ČR provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou let, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy

odpadnou důvody znemožňující vycestování z ČR. S odkazem na ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 správního řádu stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné, neboť v řízení bylo podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců zjištěno, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování. Závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců) ze dne 12. 1. 2015, ev. č. ZS25171 bylo stanoveno, že vycestování žalobce do vlasti s ohledem na ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců není možné.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 1. 8. 2014 policisty cizinecké policie, dále pracovníky Celního úřadu pro Středočeský kraj a Finančního úřadu pro Středočeský kraj kontrolován ve společnosti R. L. C. s. r. o. na adrese K. s tím, že zde vykonával úklidové práce. Žalobce předložil cestovní doklad CT2455845, dále potvrzení o podaném odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 26. 6. 2014, č. j. KRPA-250113/ČJ-2014-000022, výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku ze dne 17. 9. 2013 s dobou platnosti živnostenského oprávnění do 8. 6. 2014 a Objednávku ze dne 21. 3. 2014, uzavřenou mezi žalobce (coby zhotovitelem) a společností D. C. s. r. o. IČ , zastoupené jednatelem M. B., na balící a expediční dílo pro období od 25. 3. 2014 do 30. 4. 2014. Dne 1. 8. 2014 došlo k zajištění žalobce dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., a zároveň byl žalobce předán Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie. Bylo rovněž zjištěno, že žalobce podal odvolání proti předchozímu rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 26. 6. 2014, č. j. KRPA-250113/ČJ-2014-000022, o němž do vydání napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto.

V průběhu řízení před prvoinstančním orgánem, jakož i před žalovanou, žalobce nesouhlasil se závěrem ohledně prokázání nelegální činnosti, v první řadě však konstatoval, že jeho vycestování není možné s ohledem na Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2015.

K posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí považuje soud za stěžejní právě námitku žalobce, v níž odkázal na Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2015, podle něhož jeho vycestování do vlasti (Uzbecké republiky) není možné. Ze Závazného stanoviska vyplývá, že z cizineckého informačního systému bylo konstatováno, že žalobci bylo vydáno vízum za účelem strpení pobytu s platností do 5. 5. 2015 s tím, že zde pobýval za účelem zaměstnání a jako výkonný manažer ještě před zahájením řízení v předmětné věci. Závazné stanovisko pak odkazuje na ustanovení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že vycestování žalobce do vlasti není možné, neboť nelze zcela vyloučit, že v případě jeho návratu do vlasti by mu nehrozilo uvěznění, mučení či jiné ponižující zacházení.

Soud se proto v první řadě zabýval otázkou, zda podmínka stanovená k vycestování žalobce z území České republiky, daná mu prvoinstančním rozhodnutím a potvrzená napadeným rozhodnutím, je konkrétní (jasná a srozumitelná pro vycestování). Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování cizince z území stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů, tj. doba k vycestování cizince z území České republiky, je stanovena konkrétním

časovým údajem bez toho, aby byla doplněna údajem vágním a zcela nekonkrétním, neboť stanovení doby vycestování žalobce z území České republiky do 30ti dnů po odpadnutí důvodu znemožňujícího vycestování je stanovenou dobou zcela nekonkrétní ze které nikterak nevyplývá, zda a v jaké době odpadnutí důvodu znemožňující jeho vycestování nastane (jak žalobce správně uvádí, zda vůbec nastane). Je nutno podotknout, že správní orgán rozhodující o správním vyhoštění cizince je vázán Závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky o možnosti cizincova vycestování do vlasti, kdy v daném případě zaujalo Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky) dne 12. 1. 2015 závazné stanovisko k otázce možnosti vycestování žalobce a to takové, že vycestování žalobce s ohledem na ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není možné, neboť nelze bezpečně vyloučit, že v případě jeho návratu do vlasti by mu nehrozilo uvěznění, mučení či jiné ponižující zacházení.

Jako v předchozím řízení z uvedeného důvodu bylo na místě žalobci udělit vízum pro strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které je platné po celou dobu po kterou budou existovat důvody znemožňující jeho vycestování do vlasti. V případě jestliže pominou důvody znemožňující jeho vycestování podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, vydá správní orgán nové rozhodnutí ve věci jeho správního vyhoštění a znovu posoudí jeho případ. Podle názoru soudu v současné době nelze s jistotou říci (s ohledem k aktuální nestabilní a napjatou bezpečnostní situaci ve vlasti žalobce, na kterou poukazuje Ministerstvo vnitra ČR ve svém Závazném posudku ze dne 12. 1. 2015) kdy a zda vůbec důvody znemožňující jeho vycestování do vlasti podle ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pominou, jakož i kdy bez jakýchkoliv pochybností lze zaručit žalobcův bezpečný návrat do vlasti.

Protože výše uvedená námitka byla stěžejní a rozhodná ve věci, dalšími námitkami žalobce se již soud nezabýval, neboť ve věci bude třeba postupovat výše naznačeným způsobem - dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, případně bude nutno vydat nové rozhodnutí.

S ohledem na zcela nejasnou a nekonkrétní dobu stanovenou k vycestování žalobce z území České republiky na základě prvoinstančního rozhodnutí, potvrzeného napadeným rozhodnutím žalované, rozhodl soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., tak jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku, tj. zrušil rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k novému řízení. V novém řízení teprve poté co pominou důvody, které znemožňují žalobci vycestování do vlasti na základě nového Závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, pokud nedojde k jiné úpravě pobytu žalobce na území ČR, vydá žalovaná ve věci správního vyhoštění žalobce nové rozhodnutí.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly spolu s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby dle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., dle kterého odměna z úkonu advokáta činí 3.100,- Kč [za dva úkony se jedná o částku 6.200,- Kč], k této částce je pak nutno připočítat náhradu věcných nákladů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, které činí z úkonu 300,- Kč, za dva úkony celkem 600,- Kč. Celkem tedy odměna za zastupování činí 6.800,- Kč, kterou je nutno navýšit o 21% z důvodu, že

zástupce žalobce je plátcem DPH. Navýšení o 21% činí 1.428,- Kč, a proto celková částka přiznaná žalobci jako náklady za právní zastoupení činí 8.228,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. července 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Nešporová